

Atacuri Asupra Învierii

de Gelu Arcadie Murariu

În fiecare an, în preajma sărbătorilor de Crăciun și Paște, mass-media pune în discuție tema Nașterii și Învierii Domnului Isus. Este felul mediei de a profita de ocazie spre a discredita evenimentele majore ale credinței creștine. Alături de presa scrisă, multe stații de radio și TV invită la discuții deschise reprezentanți (aleși pe sprânceană) ai bisericilor creștine, alături de sceptici declarați. Se aduc tot felul de argumente pro și contra credinței, dar primul câștig al detractorilor (presa liberală) este chiar faptul că nașterea din fecioară și învierea lui Isus sunt puse în discuție. În mod subtil, pe astfel de căi, se seamănă îndoiala în mințile multor oameni.

Dezbateri de felul acesta constituie un elogiu camuflat adus rațiunii umane. Ridicată la rangul cel mai înalt posibil, se sugerează că rațiunea ar fi în stare să analizeze fapte și evenimente istorice, indiferent cu câte mii de ani în urmă s-au petrecut, să confirme pe unele și să dezavueze pe altele ca legende și superstiții. Vedem la lucru, în astfel de pretenții, aroganța intelectuală a omului modern, care vrea să aleagă singur cui se închină. Nimic nou în această tendință, căci încă din antichitate oamenii s-au închinat rațiunii, elevând-o la rang de zeități, sub numele grec de Atena și roman de Minerva, așa-zisa zeiță a înțelepciunii.

Rațiunea, ca facultate a minții umane, alimentată cu date exacte despre lumea înconjurătoare, furnizate de simțuri, și luminată prin educație, face posibilă cunoașterea și progresul. Este o unealtă fără egal, proprie doar omului, capabilă să sondeze domeniile invizibile ale micro-cosmosului și să exploreze infinitul universului mare, cu distanțele lui numărate în mii de ani lumină. Rațiunea își are, însă, limitările ei, impuse în urma căderii în păcat, pe care omul modern nu le recunoaște.

Astfel că, privită din perspectiva moralei absolute, revelată de Dumnezeu (nu a unei morale relative, formulată de ea însăși) rațiunea nu-i de loc atât de imparțială cum se pretinde. O găsim angajată fie în slujba Adevărului, fie a erorii. Cât privesc realitățile spirituale, numai luminată de Duhul lui Dumnezeu poate rațiunea omului născut din nou să le cunoască, și numai în măsura în care îi sunt revelate de El.

Așa se explică de ce rațiunea scepticilor, a criticilor declarați, sau a ateilor convinși, respinge din capul locului învierea lui Isus, în pofida atestărilor ei istorice de netăgăduit. Luând în considerare mărturiile Evangheliilor, dovezile în favoarea Învierii sunt copleșitoare. După înviere, Isus *“S-a arătat la peste 500 de frați deodată”*, dintre care cei mai mulți erau în viață la data când Pavel scria întâia Epistolă către Corinteni și puteau fi chemați să depună mărturie. Ucenicilor Săi li S-a arătat în repetate rânduri, ca și femeilor care L-au iubit și urmat în lucrarea Sa. Și dacă toți acești martori, menționați de Pavel în apărarea Învierii, n-ar fi fost de ajuns, el scrie mai departe: *“După ei toți, ca unei stărpituri, mi s-a arătat și mie”*. Mărturia personală a întâlnirii cu Christosul înviat din morți a schimbat brusc, radical și definitiv viața lui Pavel, el însuși un fost prigonitor, care recunoaște mai târziu că lucra împotriva Lui *“din neștiință, în necredință”*. De-acum, el nu mai are nevoie de alte dovezi; și pe bună dreptate - cine s-a întâlnit cu Christos nu se mai îndoiește de realitatea Învierii.

A-ți admite **necredința** și a-ți recunoaște **neștiința** (lipsa unei cunoașteri experiențiale a lui Dumnezeu, mijlocită prin revelația Sa) sunt primele dovezi ale unei probități morale fără care rațiunea nu poate face progrese în cunoașterea lumii nevăzute. Lumea spiritului nu se supune aceluiași legi ca lumea materială, și nu poate fi scrutată cu aceleași instrumente.

Care este însă baza pentru certitudinea noastră, oameni ai secolului al 21-lea, care nu L-am văzut pe Christos? Petru atestă în casa lui Corneliu că *“Dumnezeu L-a înviat a treia zi și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți”* (Fapte 10:40-41). Remarcăm din aceste cuvinte că Dumnezeu Și-a ales în avans martorii de care S-a slujit, spre deosebire de atestările omenești, care-și caută și aleg martorii după ce faptele s-au întâmplat deja, din perspectivă istorică. Un filosof asemenea pe istoric cu un călător cocoțat pe bancheta din spate a unei trăsurii, așezat cu spatele spre direcția de mers. El vede toate lucrurile pe parcursul călătoriei numai după ce acestea rămân de-a lungul drumului în urma trăsurii.

Apoi, spune Petru, Dumnezeu le-a pus la dispoziție dovezi depline, dincolo de orice îndoială, pregătindu-i astfel pentru sarcina monumentală de a duce lumii vestea bună a Mântuirii, prin moartea și învierea Fiului Său, într-un mod credibil. Ioan, la rândul lui, ne asigură că *“ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Christos”*. Acceptând prin credință mărturia lor, noi intrăm în certitudinea părtașiei cu Dumnezeu și cu martorii Săi. Ce altceva ne-am dori? Stabilind această cale spre Sine, Dumnezeu ne

asigură că nu avem nevoie de alte dovezi, iar experiența credinței noastre rămâne perfect satisfăcută cu dovezile oferite. Ezitând, ca Toma, să credem în învierea lui Isus, nu facem decât să ne calificăm a fi mai puțin "ferice". Proclamând Învierea, ucenicii și-au riscat viața în fiecare zi, majoritatea sfârșind-o ca martiri. Unora din ei chiar arătarea Celui înviat le-a dat putere să treacă, de dragul Lui, cu bucurie și seninătate peste pragul martiriului (vezi cazul lui Ștefan).

Rațiunea umană luminată, pusă în slujba Adevărului, argumentează altfel și trage concluzii diferite. Dacă se propovăduiește cu atâta putere, spune Pavel, că Isus a înviat și dacă martorii Lui își pun viața în joc vestind-o, "*cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților?*" Alternativa ar fi că nici Christos n-a putut să învieze, iar consecințele pentru noi ar fi catastrofale (vezi 1Cor 15:12-18). O viață fără credința în înviere, fără scop final și fără nădejdea veșniciei ar însemna deznădejdea unei filosofii a zilei de azi: "*să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri*". La ce bun să trăim o astfel de viață? Am putea foarte bine să murim chiar astăzi, scăpând de suferințele inerente viețuirii pe un pământ condamnat, pe care am fost chemați în existență fără a fi fost consultați, ajunși, cum se vaită Iov, "*o povară chiar pentru mine însumi*" (Iov 7:20). Alegând să trăiască, oamenii confirmă faptul că nădejdea învierii este înscrisă cu litere de neșters în "moștenirea lor genetică".

În agora dezbaterilor publice din Atena de acum 2000 de ani, înțelepții antici l-au ascultat pe apostolul Pavel până când a menționat învierea din morți, apoi unii au început să-și bată joc de el, iar alții l-au întrerupt ceva mai politicos, cu "*te vom asculta altădată*". Înaintea împăratului Agripa, apostolul își strigă frustrarea prin cuvinte pline de logică și bun simț: "*Ce, vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morții?*" (Fapte 26:8). Cu alte cuvinte, în ce fel de Dumnezeu credeți voi? Un Dumnezeu al trecutului, neputincios în prezent și care n-are nimic de spus cu privire la viitor? Dumnezeul meu înviază morții și această nădejdea îmi dă putere să trăiesc, să cred și să lupt.

Pentru "*nădejdea făgăduinței, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri*", striga Pavel, sunt dat eu în judecată de iudei, adică din pricina lui Christos, făgăduință "*a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre*". Cât de trist că poporul ales așteaptă încă împlinirea unei făgăduințe care fusese deja împlinită cu două mii de ani în urmă! Evreii au avut la dispoziție aceleași dovezi ale identității lui Mesia; nu s-au putut plânge că au fost lăsați "*în neștiință*", dar cu toate acestea L-au respins "*în necredință*" - lucrarea aceleiași rațiuni umane, care-și închipuie că se poate descurca fără Dumnezeu!...

În zilele noastre, rațiunea umană încearcă să submineze autoritatea revelației biblice, mutând accentul spre discipline mintale omenești, relative, incomplete și supuse erorii, cum ar fi istoria, probabilitatea statistică, arheologia, filosofia, și altele ca acestea. Lucru și mai trist, astfel de tendințe își găsesc un drum în învățătura unor biserici creștine, "*erezii nimicitoare*", strecurate pe furiș de învățători mincinoși (2 Petru 2:1), care ignoră adevărul revelat de Dumnezeu și-și pun înainte un pretins adevăr, confecționat de rațiunea lor, menit să le slujească interesele.

Zilele acestea atacul vine din partea unui jurnalist, pe nume Simcha Jacobovici și a unui director de film, James Cameron. Primul a scris o carte, celălalt a făcut un film "documentar" despre dezgroparea în Ierusalim prin anii 1980 a unor osuarii, un fel de cutii (de obicei din piatră) conținând oase ale morților, dezgropate cu ocazia unor lucrări de construcții. La data respectivă, chemați la fața locului, arheologii n-au acordat importanță obiectelor aflate, oasele conținute în sarcofage au fost îngropate din nou, în același an, conform obiceiurilor evreiești, iar cutiile (datând de prin secolul întâi) au fost depozitate spre păstrate în magazine, ca obiecte arheologice. Abia acum, osuarele sunt aduse în discuție ca "descoperiri" de importanță extraordinară. Dezgropări de felul acesta sunt frecvente în zonă, cu ocazia lucrărilor de construcții, iar unele din numele gravate pe cutii erau cât se poate de comune printre evreii din primele secole: Iosif, Maria (Miriam), Isus (Yeshua), Iuda, Matia, etc, deși transliterarea unora dintre ele este incertă. Nu însă și pentru cei doi reprezentanți ai presei și Hollywood-ului și aliații lor arheologi, care forțează epigrafia unor nume. Cotrobăind prin magazinele de antichități din Ierusalim, ei au văzut în obiectele respective o sursă de faimă și câștig. Găsind ideea profitabilă, cei doi autori amintiți mai sus ies pe piață acum, înaintea sărbătorii Paștelui, pretinzând că oasele dezgropate aparțin lui Isus și "familiei" sale.

De câțiva ani buni, atacurile lansate de media asupra Învierii și Nașterii Domului au devenit un model previzibil. Singura necunoscută este, în fiecare an, de cine se folosește ca să-și cânte litania otrăvită. Același decor, aceeași actori, îmbrăcați în alte straie. Încă o istorie, scornită de media și cusută cu ață albă de industria de filme. Ca și creștini, ar trebui de-acum să știm cine ne sunt dușmanii și cine prietenii, cui ne plecăm urechile și la cine ne ațintim ochii.